

свeт је јeдaн

Фрида Нилсон

ХЕДВИГА

Креативни центар

Наслов оригинала

Frida Nilsson
HEDVIG!

© Frida Nilsson and Natur & Kultur, Stockholm 2005.

За издање на српском језику © Креативни центар 2012

Библиотека *Свет је један*

књига педесет пета
прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Анђелка Ружић

Илустрације

Борис Баклижа

Лектор

Мирјана Делић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Татјана Ваљаревић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8
тел.: 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Графостил

Тираж

2.000

ISBN 978-86-7781-958-3

Издавање ове књиге помогао је Савет за културу Шведске

Фрида Нилсон
=

Хедвига

Са шведског превела
Светлана Лучић

Креативни центар

Код Хедвиге

Ово је прича о Хедвиги. Она има седам година и ускоро ће кренути у школу.

Школа се налази у месту Хардему. То је мало, мало село, богу иза трегера, тако далеко да тамо скоро нико нема воље да иде. Али Хедвига има. Чекала је читаву вечност да почне школа, па да може да седне у школски аутобус и отруцка се до тамо. Никада не би могла да иде бициклом јер живи предалеко. Хедвига не живи чак ни богу иза трегера. Она живи богу иза ногу.

Њена кућа је црвена, а зове се Енгаторп. У кухињи стоји мама и мења кесу за усисивач. Уморна је јер је била у болници и радила целе ноћи. Али Хедвиги се чини да мама никада није преуморна за спремање. Понекад се пита да ли мама можда лаже кад каже да јој је досадно што мора да се лати канте за чишћење. Хедвига се труди да избегне колико год може све оно што сматра досадним. Прање зуба, риба за ручак, мењање гаћица и

одлазак на спавање, на пример. Посебно избегава да чисти. И сумња да мама у тајности мисли како је чишћење нешто најдивније што постоји.

Горе, у соби, тата седи и пише. Њему се жури. За само сат времена мора да седне у плави ауто и са завршеним чланком одјури до зграде новина у граду. Он је новинар и много пута се жртвовао у служби новости.

Требало је да једном у новинама изађе репортажа о преживљавању у дивљини без хране. Онда је тата отишао у шуму и ухватио свраку голим рукама! После тога ју је испекао на отвореној ватри и појео је. Касније је писао у новинама о својим доживљајима. Месо свраке било је готово истог укуса као пилетина.

Око црвене куће налази се шума која шуми, а у штали на имању стоје овце и блеје. У кокошињцу седе патке и квачу, а кокошке испуштају гованца у мамине цветне леје. У шупи за дрва седи једна ћурка и чува се од лисице, а у подруму чучи хиљаду паукова и чека да ускочи Хедвиги у мајицу.

У кући за штенад висе ашови и грабуље. Кучићи су се одавно одселили у своје нове домове, остала је још само стара мама. Она се зове Овца и црна је, с белом шаром на репу. Никада није ујела ни једног јединог човека. Али кад Хедвига жели да јој стави поводац да иду у лепу шетњу, она само отрчи у шуму и крије се тамо неколико сати.

Хедвига мисли да је то тако чудно. Да је она пас, хтела би да носи поводац по цео дан. И то поводац који је тако леп!

На имању су и две пругасте мачке: Хавана и Штапић. Хавана је добра и увече лежи и преде у Хедвигином крилу. Штапић је грозан. Улази у кућу када је гладан, а онда Хедвига мора да отрчи у купатило и сакрије се. Ако нема хране за мачке у посуди, Штапић уместо тога покушава да поједе Хедвигу. Закачи јој се за ногу и глође и гризе.

„Мама, нахрани мачке!“, вришти Хедвига и покушава да отресе Штапића с ноге. Одмах потом чује се како кутија хране за мачке звекеће у кухињи. Штапић јури до тамо као стрела и Хедвига може да одахне.

Али након тога, док Штапић лежи дебео и сит испред радијатора и спава, Хедвига се одшуња до његове посуде за храну. Тамо узима неколико малих сувих комадића који су преостали. Онда се сакрије иза завесе у великој соби и једе их. Мама би радије да она једе гулаш и месо с мирођијом. Али Хедвига обожава храну за мачке. Има укус скоро као чипс.

Овог лета Хедвига је дангубила у башти по читав дан. Увече је гледала ТВ серију „Деца у Булербију“. Хедвига је љубоморна на Лису из серије. Она живи тако преварантски добро, поред Брите и Ане на једној страни и Улеа и Керстин на другој.

Хедвига нема ниједног комшију. Само неког деду који се зове Алф и вози ровокопач.

„Досадно ми је!“, жали се. Тата накриви главу. „Рачићу мој“, теши је и разбаруши јој косу. Онда јој каже како јој, када школа почне, више никада неће бити досадно. Хедвига хоће да пукне од нестрпљења и не може да дочека да крене у школу.

Црни аутобус

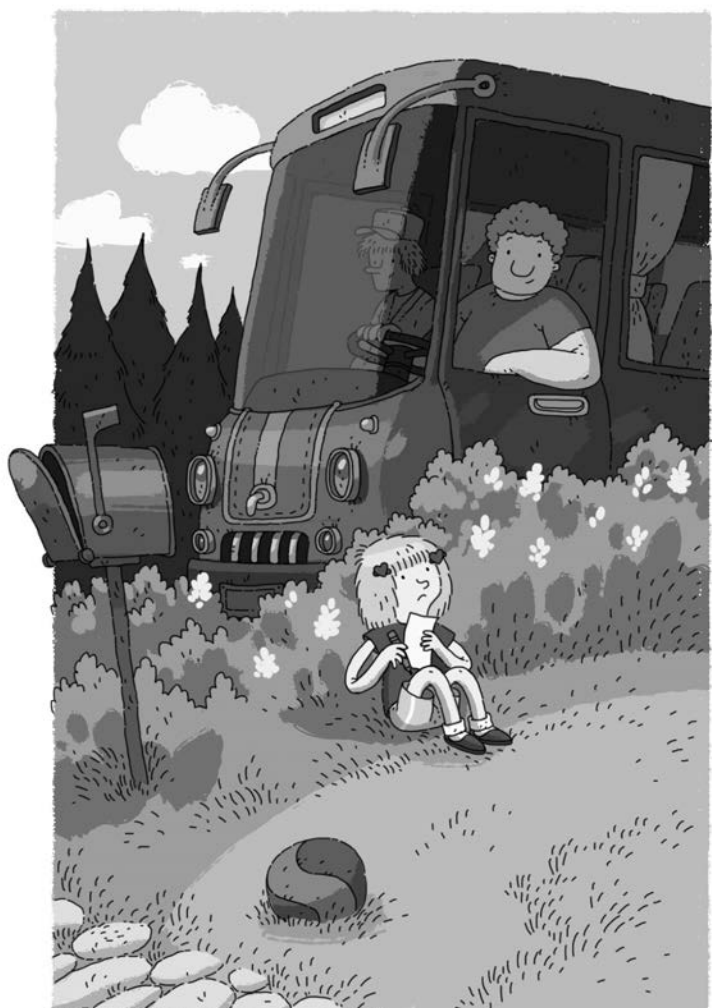
Једног дана, док је Хедвига стајала напољу на травњаку, стигао је црни аутобус полако се котрљајући по путу. Имао је тамне прозоре и милео је поред куће. Мама је седела на степеницама и садила цвеће у саксије. Помислила је да се аутобус чудно понаша. Сигурно су лопови који осматрају куће у које могу да провале!

Аутобус се окренуо на кривини и поново стигао до куће котрљајући се. „Утрчи унутра и донеси папир и оловку“, рекла је мама Хедвиги. „Да запишемо регистарски број таблица.“

Коначно се дешава нешто опасно у овој забити. Хедвига је отрчала у кухињу и вратила се с папиром и оловком у року од једне секунде.

„Пришуњај се и препиши број“, шапнула је мама. Чучнула је на веранди и шкиљећи осматрала аутобус.

Хедвига се прикрала, заклоњена грмом јоргована. Код поштанског сандучета сагла се, сакрила у

У њом џиренуџку ауџиобус се заустџавио и џрозор се сџусџио!
Жваџуџи дувџн, човек смеџе ковџџаве косе исџурио је џлаву.

траву и почела да преписује слова. У том тренутку аутобус се зауставио и прозор се спустио! Жваћући дуван, човек смеђе коврцаве косе истурио је главу.

Поред тог коврцавог седео је још један лопов. Имао је качкет и кожну јакну. Хедвига је осетила како је обузима страх. Панично је зурила према веранди.

Мама је дотрчала онолико брзо колико су је кломпе носиле, спремна да зада ударац оштрим грабуљама за цвеће.

„Да ли си ти Хедвига?“, упитао је онај коврцави човек.

Мама је зинула.

„Да“, цијукнула је Хедвига.

Обојица су се обрадовали. Потом су објаснили да су један сат лутали и тражили Хедвигину кућу. Они су, наиме, возачи аутобуса и возе школски аутобус којим ће и Хедвига путовати. Мама изгледа разочарано, баца грабуље за цвеће у траву и рукује се с њима.

„Баш ми је драго, баш лепо“, говори и љубазно се смеши. Онда стоји дуго и ћаска с возачима аутобуса.

На крају се коврцави окреће према Хедвиги. „А за шта су ти то потребни оловка и папир?“, пита.

У том тренутку мама схвата да су предуго разговарали. Она и Хедвига одједном морају да уђу и спреме вечеру. Чике морају да оду.

Хедвига стоји на прозору и гледа како аутобус нестаје међу смрекама. Није остало још много дана до школе.

Хедвига живи у црвеној кући која се зове Енгаторп. Има маму и тату, две пругасте мачке Хавану и Штапића, пса који се зове Овца и праве овце у штали поред куће. Има и кокошке и патке у дворишту, и цвеће које мирише, и шуму која шуми, али нема ниједну, баш ни једну једину другарицу у близини. Хедвигина кућа је страшно, страшно далеко, чак богу иза ногу. Зато је Хедвиги ужасно досадно и она жели што пре да крене у први разред. У школи је чека много забавних дана, разноразних несташлука и, наравно, најбоља другарица.

ISBN 978-86-7781-958-3

9 788677 819583

www.kreativnicentar.rs